

CATALUNYA SOCIAL

Òrgan d'ACCIO SOCIAL POPULAR

Any XIV. Núm. 729

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

21 setembre 1935

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Redacció i Administració
Carrer del Pi, 12, primer

Telèfon 21160
BARCELONA

Economia dirigida o economia liberal?

Fa trenta anys que ningú no dubtava, que l'economisme liberal havia fracassat al món. La lluita per la vida, en el terreny individual, i la lluita de classes, en el camp social, deien prou com l'economisme liberal havia caigut definitivament al món i que un nou ordre de coses s'anava a implantar. Ningú no gosava, llavors, manifestar-se com incorporat a escoles econòmico-liberals i fisiocràtiques. Apareixia la legislació del treball i ningú no la refusava com a protectora dels febles i instauradora d'un ordre social més just.

Després de la gran guerra, la intervenció estatal, iniciada totjust amb la legislació protectora del treball, arribà a termes d'un proteccionisme extremat, i l'Estat entrà en tots els ordres de la vida fins a produir un nou règim polític-administratiu a tot arreu i fins a entrebancar les lleis de l'economia, aquelles lleis que, segons Bastiat, deriven de l'harmonia entre les coses espontàniament, naturalment. Això, unit a les noves necessitats, a l'atur forçós provocat en gran part pel nacionalisme econòmic i el creixement formidable del maquinisme, féu bon xic anguniosa la situació dels ciutadans davant les intromissions de l'Estat, i més de quatre veus s'alçaren demanant el retorn al lliure joc de les lleis econòmiques i fins es presentà altre cop la solució liberal com una mena de remei per atenuar els mals, amb tot i el seu fracàs de molts pocs anys abans.

I ara són uns quants els erudits que parlen d'economia liberal i d'economia dirigida, acceptant els beneficis de l'una o de l'altra, tot i no veient que la solució no rau en una ni en l'altra, sinó en el que constitueix el veritable pensament i la pedra fonamental del pensament social cristià; la corporació professional, reguladora de la vida econòmica amb

les lleis internes dictades per ella i amb el mínimum d'intervenció de l'Estat.

Amb aquesta solució es fan possibles les harmonies entre la llibertat econòmica ben entesa i la necessària regulació de la vida econòmica, regulació no derivada directament de les esferes estatals, sinó filla del propi sentit intern de la corporació, ja que ningú com aquesta pot conèixer les seves necessitats i l'organització que cal donar-se per atendre-les.

Els qui escateixen, doncs, el joc de les escoles econòmiques polaritzant-les només que entorn d'un Estat controlador, en mans de qui es posen tots els ressorts, i d'uns homes que cerquen moure's lliurement en la seva esfera pròpia d'acció, obliden tristament que entre un i altre element es troba la corporació professional, que si avui no constitueix una realitat entre nosaltres, dia vindrà en què la constitueixi, com en altres temps l'havia constituït. I llavors, amb el fre tècnic i coneixedor de les respectives necessitats, imposat per la corporació, resultarà controlada l'economia sense necessitat d'haver de recórrer als poders de l'Estat, tot i tenint present que l'Estat és l'òrgan coordinador general, però no amb les mans absolutament lliures, sinó prèviament orientades pels acords d'organitzacions professionals i ben coneixedores de la realitat de cada estament.

Economia liberal o economia dirigida, doncs? Resultaria equivocat el plantejament del problema en aquests termes. Cal plantejar-lo recordant que ni la llibertat econòmica ni la direcció de l'Estat ho són tot, sinó que entre una i altra hi ha un tercer terme, que és on radica precisament la clau de l'esdevenidor i de la nova — i al mateix temps vella — estructura de la societat constituïda segons el pensament cristià de la "Quadragesimo anno", entre altres documents autoritzats.

Tot va com una seda

PER JORDI ARNAU

Si ens posàvem a escriure tota la història de Marcellí Reixac cabria en una planeta de paper, perquè tot plegat no tenia res de particular. Quan era petit jugava pels carrers de la ciutat vella perquè el pare treballava de paleta i la mare feia feines per cases riques. Quan era més grandet anava a estudi, al de més a prop de casa seva, i els diumenges acompanyava la mare a missa. Feta la primera Comunió, quan tenia ja onze anys, es va allunyar de la missa, dels capellans i de l'església per seguir el seu pare que feia igual. Al costat del pare aprengué l'ofici de paleta, i amb els amics, a les dues tavernes de la barriada que li serviren d'escola complementària, llegint "Trabajo y Libertad" es va anar indigestant amb les doctrines pseudoredemptores del socialisme. Es va trobar casat que no se'n va adonar, per l'església i amb totes les de la llei, amb una bona dona temorenca i acovardida que mai el va contradir ni una mica així com la punta del dit.

Marcellí Reixac no renegava pas gaire; jo no diré pas que mai. Ara que s'havia après tot el lèxic de paraules grolleres que sovint feia servir per estemordir la seva muller i per alternar en igualtat de categoria amb els seus companys. La veritat és que no tenia cap mal record dels capellans que no li havien fet cap mal, però a estones amb els amics en malparlava perquè era com una moda entre els seus, més amb la llengua que amb el cor.

En una certa ocasió va sentir tres o quatre sermons d'un celeberrim missioner que feia el miracle d'omplir de gom a gom el gran temple de la ciutat i de fer-se sentir per la ràdio de mig Catalunya. ¿Creureu que va rebre una sotragada en el seu esperit i va restaurar en la seva memòria el Pare-nostre i el Crec-en-un-Déu que tenia ben oblidats? És ben cert que així va ser; però el trasbals va durar poc. Només dos diumenges seguits va anar a missa i prou. No va arribar a confessar-se. Si hagués fet aquest pas ja hauria estat una altra cosa; passat el pont s'hauria trobat a l'altra banda; però no el va passar i el caliu aviat es va tornar cendra i la cendra poc va tardar a ser escampada.

I prou. Això és tot. Pel demés, treballar, i més treballar (cal fer constar que Marcellí Reixac era un bon treballador) i estalviar alguna coseta per un cas de malaltia o de mala sort.

D'ençà que es va casar que vivia al carrer d'Espolsadors, número quatre, primer pis i allí va caure malalt per no tornar ja mai més a agafar la paleta. La Llúcia, muller del paleta, tenia tres amigues que l'ajudaven, l'aconsolaven i li feien companyia

a estones. Passats vuit dies de malaltia, el metge, després d'haver polsat i auscultat el malalt, va sortir i va fer senyal a la muller que el seguís. El varen seguir totes quatre dones allí presents i totes van sentir la sentència:

— El malalt segueix pitjor. La infecció va endavant i no hi ha res que l'aturi. És pot resoldre tràgicament en tres o quatre dies. Si vostès tinguessin intenció de sacramentar el malalt ara fora hora oportuna.

Sagramentar el malalt! Aviat està dit; ¿però qui posarà el cascavell al gat? Ben mirat tocaria a la Llúcia; però, pobreta! si no gosa a piular! Vétllar, treballar, no dormir ni menjar... això prou... però acostar-se a l'espona del llit del malalt per dir-li: "Marcellí; això no s'adoba... me'n vaig a cercar el vicari perquè t'hi ajudi amb oracions i bons consells", d'això la pobra Llúcia no n'era capaç. La Margarida, la Caterina i la Rosa tingueren sessió secreta per conspirar. Les tres convingueren que calia fer els impossibles per fer sacramentar en Marcellí i també que es tractava d'un cas difícil en què s'havia de desplegar una alta política. Després d'una hora de discutir adoptaren un sistema que la Margarida s'en-carregaria de proposar al senyor vicari de la parròquia.

— Mossèn Joan; es tacta d'un cas dels més enrevessats. Tenim un malalt incrèdul, renegaire i menja-capellans. La seva muller no gosa pas a parlar-li de sagraments; però si vostè ho volgués provar... ¿Sap què es podria fer? Vostè hi podria anar. Truqui a la porta. Obren. Davant mateix de la porta del pis hi ha la de la cambra del malalt. Ja mirarem que sigui oberta. Vostè entra i fa com si s'hagués equivocat i preguntí per la Margarida, la veïna de la segona porta que és una servidora. Però ja que es troba davant d'un malalt per equivocació, no es pot pas estar de preguntar què tal i com va i oferir-li que a la tarda el tornarà a veure i a la segona visita li fa el sermó i Déu sobretot... que Déu li toqui el cor i que li giri com una mitja si cal.

— Molt bé, senyora Margarida; Déu li pagui la caritat. D'aquí a una hora jo seré allí a equivocar-me de pis i a fer el que calgui.

No feia sinó un quart que la Margarida havia deixat el despatx parroquial que ja entrà la Caterina.

— Ai! mossèn Joan! Que ens en dona de feina aquest paleta del carrer d'Espolsadors. És el cas que tot remirat ens ha semblat que la proposició que li ha fet la senyora Margarida no és prou adient al cas i és massa comèdia que es veu d'una hora lluny.

eregumil
Fernandez

Aliment complet a base de cereals i llegums. Insubstituïble
en les intoleràncies gàstriques i afeccions de l'estómac

Fernandez & Canivell
-Málaga-

Valdria més que vostè preguntés per en Genís Piu-lachs (que és l'escolanet que viu al tercer pis) per dar-li un encàrrec referent a un enterrament i és molt natural, que si vostè no sap a quin pis viu...

— Vostè m'ha dit que vivia en el tercer.

— Sí; però això vostè com si no ho sabés i no sabent-ho és molt natural que ho preguntí al primer pis i, trobant-se amb un malalt sense pensar-s'ho, és molt natural que vostè li parli d'una herba que fa miracles per aquests mals. Com que jo seré allí, ja m'ofriré a anar a cercar l'herba i mentrestant vostè es queda amb el malalt per explicar-li com s'ha de prendre el remei i així de l'una cosa en vindrà l'altra... la qüestió és ficar-li un capellà al quarto d'una manera que no l'irriti massa; perquè si vostè sabés com és de renegaire i menja-capellans...

— Entesos; jo seré allí d'aquí a mitja hora a preguntar pel Genís Piu-lachs i a fer el que calgui.

Encara passa un altre quart i quan Mossèn Joan ja prenia el barret per anar al carrer d'Espolsadors, entra la Rosa esbufegant.

— Mossèn Joan! Ja ho veu vostè que el cas d'en Marcellí Reixac és un cas entrebancat i ja es farà càrrec que enraonant una i altra vegada sempre ens sembla que hi ha una manera millor. Doncs ara se'ns ha acudit que la millor manera és un atac directe. Ell és paleta d'ofici, a la rectoria s'ha d'arreglar un enrajolat o qualsevulla altra cosa de l'art de paleta. I vostè ve a veure si en Marcellí podria venir, perquè el campaner l'ha recomanat. Vostè el troba malalt... gran sorpresa, conversa de com va i com ve i que tomba i que gira... tots sortim del quarto per deixar-lo en major llibertat, de l'una cosa en ve l'altra i Déu ens hi ajudi, que si tot surt bé ja serà prou perquè cregui que quan es posa a renegar... quina boca! Verge Santíssima!

— La primera senyora que ha vingut es deia...

— Margarida.

— I la segona...

— Caterina.

— ¿I vostè?

— Rosa, per servir-lo.

— Ara bé; vostès tres hauran de fer-me un favor.

— Mani, mossèn Joan.

— En casos difícils i entrebancats és cosa indicada el pregar. Vostès tres deixen el malalt amb la seva dona, tots dos sols. Vostès se'n van al pis del davant que, si no he mal entès, és on viu la senyora Margarida, i allí comencen una part de rosari encomanant el negoci a Déu Nostre Senyor. Per la meua

banda ara mateix me'n vaig a fer la visita al Santíssim i surto tot seguit cap a casa del malalt. Jo tindrè molt present les advertències de vostès i Déu els pagui la caritat i la molèstia que s'hi han pres.

La Margarida, la Caterina i la Rosa són tres bones senyores que s'estan a casa de la primera resant el rosari. Això sí; encara no senten passes a l'escala ja guaiten ara l'una, ara l'altra, per la finestreta de la porta. Mossèn Joan els ha deixat temps sobrat per dir tota la part de rosari, amb el que es veu que ell ha fet la visita al Santíssim bastant llarga. Per fi s'adonen que arriba mossèn Joan i que truca al pis del malalt.

En aquestes al pis del malalt hi havia hagut una petita transformació. El malalt havia demanat:

— Llúcia! Obre'm la porta del quarto que vull esplaïar la meua vista fins a la porta del pis. Estic cansat d'estar tancat. Mala reïra...! ¿On són les tres amigues?

— Han sortit fa una estona.

— Me n'alegro. També em cansa sentir-les tant... ja els ho estimo per això i veig que et fan companyia; però reïra de bet!

I és en aquest precís moment que truca mossèn Joan. La Llúcia es distreu de tancar la porta de la cambra del malalt i obre la porta del pis. En ella apareix mossèn Joan i darrera mig arrupides, de puntes, sense quasi respirar la Margarida, la Caterina i la Rosa, una darrera l'altra com en processó.

El malalt que guaita la porta amb curiositat s'adona de quan entra el capellà.

— Reïra... ¿un capellà per ací?... entreu, entreu... ja em pensava que em deixarien morir com un gos. Si és el que jo pensava: "aquí hi manca un capellà... sobren les medecines"; però, ¿qui gosa amb aquesta dona tan acovardida que de l'esglai s'hauria deixat anar? res, que jo per por d'espantar-la m'ho passava per dintre... Entreu, entreu, si us plau, que fa dies que us esperava. Llúcia; ves-te'n a la cuina i totes vosaltres al pis del davant, que si crido no vull que ningú em senti. Hi ha coses que s'han de dir cridant; penso jo. Mossèn...

— Mossèn Joan, per servir-lo.

— Mossèn Joan; seieu aquí. Ara som vós i jo tots sols. Vigileu que no quedi ningú al rebedor. Tindrem feina llarga; però és una vegada a la vida, mal llamp!

I tot va anar com una seda. Qui més desitjava el capellà era el malalt i no gosava a parlar-ne per no espantar els bons.

Casa Centenària TRULLS

Fundada l'any 1820

Destil·leria de productes vegetals i aromàtics

La Lloció de PLAN-TES DEL BOSC, fortifica, conserva i augmenta el cabell. És un producte purament vegetal i inofensiu.

Despatx central:
RAMBLA D'ESTUDIS, 12
BARCELONA

E. IMBERT

PLANXES PERFORADES

DE TOTA MENA

FABRICACIÓ NACIONAL "IMAR"

VIA LAIETANA 38
TELEFON 24842=BARCELONA

Guerra i expiació

PER R. RUCABADO

Tinc present un article en el qual D. Miquel dels Sants Oliver, durant la guerra europea, reflexà per contrast l'aspecte d'una gran ciutat, lluint de tots els esclats mundans, a l'hora de la més intensa vida i circulació, les set del vespre en els carrers cèntrics, abans de la catàstrofe. Era la societat superficial frívola i aventurera; grans dames ostentant vestits i joies, omplint els carrers principals i les grans botigues, arreu llums i miralls; bars, cafès, cines, vessant gent de món, adinerats i sibarites; opulència, fascinació i mentida; tota la ufana de delícies de la pau i del luxe, en l'hora distingida de la festa quotidiana dels elegants, d'aquells pels quals sembla viure tota la ciutat — *humanum paucis vivit genus* — l'hora del te. Mai ningú no podia preveure en aquesta civilització corcada i flonja, tota feta als plaers de la pau, emmotllada per la llarga pau d'Europa, que de sobte l'encís es pogués trencar i la guerra amb tot el seguici tràgic i sinistre es pogués presentar, realitat dramàtica, a trencar el delitós somni.

La societat d'abans del 1914 tenia una excusa, feia quaranta anys que no havia vist una guerra a l'occident d'Europa. Si D. Miquel S. Oliver ara fos viu, podria fer un retrat molt més carregat, i l'exac-titud donaria molt més força a la comparança. La societat que l'any 1935 està tement una nova guerra, ha vist la guerra anterior. Solament vint anys ens en separen, i la nostra generació hi ha plenament assistit: el seu estrall, la sotragada, els dols i víctimes, són sense comparança majors que tot record històric. És com si deu Napoleons haguessin resumit en quatre anys les campanyes que l'Emperador va desenrotllar en quinze, i encara no hi hauria comparança. Perquè el Geni de la guerra d'un segle i terç enrera no tenia, ni podia somniar, artilleria científica, explosius concentrats, aeroplans, submarins (ni cuirassats, ni vapors, aleshores), ni gasos asfixiants, perquè no hi havia en començar el segle XIX ni vapor, ni electricitat, ni química. Malgrat que la paraula guerra faci tremor i doni espant, avui més encara que el juny del 1914, la ciutat moderna és la mateixa ciutat distreta i pecadora, molt més distreta i molt més pecadora que en la vigília de la guerra gran. Descriuiu qualsevol vespre de qualsevol metròpolis, Barcelona, París, Berlin, Madrid, Brusselles. L'esclat del món amb tots els agreujants. Cines, bars, modes provocadores, botigues de luxe, reunions mundanes i elegants, grans dames temptadores, espectacles i plaers, frivolitat, corrupció. Tot molt més greu, més enlluernador i més fascinator que l'any 1914. La humanitat ha vist la guerra, l'ha patida, però no s'ha escarmentat. Ben al contrari.

"L'endemà de la guerra es dirà vida senzilla." Quantes vegades Xenius, mal profeta en això i altres coses, havia anunciat sota d'aquella frase el retorn a la simplicitat i a les túniques de lli. On s'ha retornat és a la disbauxa, a la corrupció desenfrenada, i no pas a la túnica, sinó a la *sense-túnica*, al nudisme, aberració de post-guerra inimaginable abans del cataclisme mundial. Ben lluny d'haver servit d'expiació i esmena, l'endemà de la guerra ha estat l'apoteosi de la Carn. Això per un costat, i per l'altre l'apoteosi de la Blasfèmia, en quant hem vist sorgir en el món devastat el monstre de l'Anticrist sota l'espècie de l'Estat soviètic i del moviment Sense-Déu. Quines aberracions, quines orgies, quin podrimener no hem vist en aquests anys que són de post-guerra pel que respecta al conflicte terminat l'any 1918, però que poden ésser de preguerra per al conflicte, que tothom preveu molt més terrible i gros, que pot començar demà mateix.

La nostra revista és un periòdic de post-guerra, nascut l'any 1921, dos anys després de signar-se el tractat de pau. Passem llista mentalment dels maldats socials i més especialment morals que hem hagut de combatre i que estem combatent, sense comptar els maldats en matèria religiosa. Cert que les persecucions religioses semblen haver tingut fi, en alguns països dels més treballats per la guerra, parlo per França, però el desordre moral de la post-guerra és enormement pitjor que en els anys que precediren l'hecatombe.

Són els anys del nudisme, del maillot, de les platges, de les *revues*, dels grans escàndols, de les modes agosarades i inhonestes com mai en la història de la indumentària humana; els anys del cinema, del gran cinema immoral i del cinema provist de tots els ressorts de la tècnica i la finança al servei directe de l'expansió sensual, l'apogeu d'Hollywood, i de les seves *vedettes* que han trastocat el món; els anys de l'expansió del joc; els anys del devallament de l'art cap al paganisme sense fre i de la degeneració de la literatura cap als subterranis més vils i repugnants, cap a les perversions inòides d'André Gide i Marcel Proust, perversions que han transcendit a la vida pràctica donant un coeficient d'immoralitat artística i social avui sense comparança més enso-ta del 1914. Per contrapès infernal a l'hegemonia pagana hem viscut el coeficient de satanisme i de revolució més negre i descarat, en quant a la bandera i en quant a l'eficàcia, que ha contemplat la humanitat. La dictadura bolxevic a Rússia, amenaçant el món sencer amb les onades de l'ofensiva antireligiosa. La nostra terra envaïda per l'anarquisme i el terrorisme organitzats amb la potència infernal més forta que mai hagin tingut els enemics de la

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA
CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferrissa, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

humanitat sobre la terra; són els anys dels atemptats personals a Barcelona, del sindicalisme terrorista, de les grans vagues generals abarcant llum, serveis fúnebres i neteja pública, els anys de les vagues de telèfons i de tramvies, del Sindicat Únic i de la Fai, de les voladures criminals de ponts i de trens, els anys de les pistoles i la dinamita, els anys de la revolució contínua d'Espanya, els anys d'Astúries. I fora d'Espanya els anys de la Segona Internacional i de la Tercera, del socialisme triomfal a Itàlia, Alemanya, Espanya, Àustria, i de les reaccions feixistes terribles i despòtiques.

Amb tanta gent i tantíssima que provoquen Déu i tempten Déu, ¿com volem que Déu deturi el dimoni de la guerra? Jo no parlo avui precisament pels revolucionaris, pels qui amen la violència i el terror que porten la guerra a dins i la volen i la fan, encara que diguin que la combaten. Jo no parlo ara tampoc per als qui la volen i estimen i la preparen obertament com els feixistes i nacionalistes i militaristes en el sentit que damnava el militarisme germànic el gran patriota cardenal Mercier. Cal estimar la milícia, però no el militarisme. Tal com deia Veuillot, "cal estimar l'espasa, però no el sabre".

Jo no parlo avui per als militaristes ni els pacifistes, molt més parents del que sembla els uns dels altres, i la prova és que els pacifistes de Rússia, els soviets, han creat la potència armada més nombrosa i formidable que mai cap nació ni cap cabdill històric antic ni modern hagi posseït.

Jo parlo per la turbamulta dels mundans, que tenen paor a la guerra, però que no han après res ni escarmentat de l'altra. Aquells per als quals, no dient-se tal vegada enemics de Déu, i àdhuc creient en Déu, nominalment moltíssims, res no fan per a tenir Déu propici contra la malvestat. La guerra és un càstig col·lectiu i una gran expiació, perquè és un flagell misteriós com la pesta o la fam. Fam, guerra i pesta són ministres de la justícia i del càstig del Senyor. És la guerra un enigma, un arcà de la Providència, i no depèn pas dels homes, encara que homes són els que la recerquen, la provoquen, l'encenen, i sobretot la mereixen. Tota aquesta gentada de les modes i els banys i del nudisme i la carn, tota la gent de la disbauxa i l'orgia, que ara temen la guerra, ¿què han fet per evitar-la, què han fet per apaibagar l'ira del Senyor Déu dels Exèrcits?

—¿Què han fet per no merèixer la guerra, els qui s'han afanyat per atreure's l'Ira i la Venjança i la Divina Indignació?

—El Senyor em mana avisar-te que escolleixis

entre set anys de fam, set mesos de guerra o tres dies de pesta—digué el profeta Gad a David rei, qui després de tants favors i victòries com devia al Senyor tingué la pensada, l'orgull insensat, de fer el cens dels guerrers d'Israel. David, temorenc, reconeixent-se culpable, escollí tres dies de pesta, dient que més s'estimava morir a mans de Déu que no a mans dels seus enemics. En aquells tres dies, que li foren tan mortífers com una guerra, moriren més de 60 mil guerrers. Tant orgull mundà, àdhuc dels bons, car bo era el rei David, però amb passions culpables; i tanta carn, (tantes vegades com ens havem enamorat de tantes Betsabès), ¿no mereixen càstigs divins?

Ningú esguarda la guerra com a càstig, i em sembla que si així la miréssim tremolaríem més, i tremolaríem de debò, i no amb hipòcrita paüra com fan ara. Si miréssim la guerra pensant que és una penitència que ens pot caure a sobre, demanaríem tots a Déu, no únicament en el triduum de Lourdes, sinó cada dia i cada casa, que apartés la guerra de la nostra pàtria i del món, amb molta més ànsia i temença i contrició que demanem que aparti els llamps i la pedregada.

Aquest número ha passat per la censura

Tresor de la Llengua, de les Tradicions i de la Cultura popular de Catalunya

per A. GRIERA

Aquesta obra apareixerà en volums d'unes 300 pàgines; l'obra farà uns deu volums, i es publicarà a raó de quatre volums per any. El preu de cada volum serà d'unes 30 pessetes

El primer volum consta de 342 pàgines, i comprèn els mots A-Azoïcs. Acaba de publicar-se i s'ha posat a la venda al preu de 30 pessetes

Edicions de Catalunya Social
Pi, 12 - BARCELONA

Cerebrino Mandri

És cosa ja sabuda: Tot bon català un CEREBRINO MANDRI tindrà. Us farà sempre bons serveis en els casos de sofriments aguts i crònics.

No perjudica mai.

Preparat per FRANCESC MANDRI metge i químic farmacèutic.

Provença, 277 - Entrada Laboratori, Passatge Claris, 2.ª porta a mà dreta - BARCELONA

Comença la tardor

A tu, amic lector...

El ritme anyal de la vida de la ciutat no és fet a base d'anyades del calendari sinó més aviat del que podríem anomenar períodes de cursos acadèmics. El primer de gener es troba plaçat en ple hivern i cap raó de vida social fa que aquesta data vingui a marcar una discontinuïtat en la vida ordinària dels negocis, de la política, dels estudis, i de tota mena d'activitats. En canvi, l'entrada de la tardor i l'acabament del període anyal de vacances, durant les quals el ritme de la vida ciutadana sofreix un col·lapse ben evident, si que significa un començament de període i un cert renovellament d'activitats dels ciutadans que viuen segons la llei de la ciutat.

I si significa un recomençament d'activitats, cal desitjar que ho signifiqui per a totes les activitats i en tots els sentits. L'aire de fora sembla que contribueixi a enfortir els propòsits tant com els pulmons; i per això a l'entrada de cada tardor, cal demanar al ciutadà que es diu catòlic i ho és per la misericòrdia de Déu: ¿quins propòsits renovadors portes a la nova vida de la ciutat? ¿Quines idees noves t'ha suggerit la vida del camp per a desenrotllar-les durant l'hivernada que se't presenta així que retornes a la urbs i així que la Verge de la Mercè passa amb el seu mantell blanc i prometedor?

Ací tens, catòlic, el problema fonamental entre tots els socials: el de l'escola. Cal afavorir l'escola privada confessional i cal procurar per tots els mitjans que domini a l'escola pública un major respecte a la llibertat de consciència dels que han d'assistir-hi. Doncs bé; tot depèn del ciutadà, ja d'una manera directa (afavorint-la amb els seus cabals, sobretot) quan es tracta de la primera, i posant-se al costat dels agrupaments socials i polítics que fan creuada per a l'escola confessional, reformant la Constitució en aquest punt, quan es tracta de l'escola pública.

Ací tens, lector, l'altre problema, el de l'Acció Catòlica, que avui es troba a casa nostra en plena organització. Considera que el pertànyer a una organització semblant, tan acostada de l'Església, es avui gairebé un deure de consciència i és una adhesió als desigs del Sant Pare, que sent totes les predileccions per aquesta organització que no es altra cosa que la participació dels seglars en les tasques de la jerarquia. Ara s'acaben de constituir a la Diòcesi de Barcelona organitzacions oficials d'Acció Catòlica, apart de les fins ara existents i perfectament coordinables amb elles. Cal, doncs, lector, que et facis el propòsit d'adherir-hi ja que es tracta d'una cosa necessària i constantment recomanada pels nostres Prelats secundant les orientacions de Roma.

Cal que recordis, també, que aquest any serà l'any de la reforma de la Constitució en la vida política del país. Nosaltres no et recomanarem mai un partit polític, lector amic, ja que no som polítics. Tu ja coneixes les normes dictades repetidament sobre aquest punt, i la teva consciència et guiarà per a complir-les. Però per damunt de totes les anècdotes polítiques, els catòlics com a tals tenim ara davant nostre un problema que ens interessa profundament com a catòlics i fills de l'Església de Crist: el de la reforma de la Constitució en aquells punts en què és persecutòria de les nostres creences i dels nostres drets com a catòlics. Cal que es reformi el laïcisme estatal; que es supprimeixi l'ensenyança laica oficial; que es doni llibertat als Instituts religiosos i es reconegui la seva legalitat; que siguin retornats a l'Església els béns que li foren arrabassats i que són necessaris per als seus fins; que el matrimoni sigui dignificat amb la supressió del divorci vincular, etc. ¿Que tot això potser no serà possible a la mida dels nostres desigs? ¿Que en lloc d'aconseguir-ho tot només n'aconseguirem una part? De tu, de mi i de tots els ciutadans depèn, amic lector. Si cadascú dels que es diuen catòlics i que per res del món tolerarien no ésser tinguts per tals, posa el coll i la voluntat a l'empresa, donant el seu vot a qui es compromet a dita reforma i deixant de banda qüestions secundàries davant la grandària i urgència de la principal, tingues per segur, lector amic, que el propòsit haurà d'ésser assolit en la seva major amplitud. Tots ho tenim a la mà; i, en definitiva, tots hem de complir el nostre deure en aquest punt transcendental si no ens és possible arribar més enllà. Tu, com jo, hem de fer el necessari per arribar-hi; la resta, cal deixar-la als designis de la Providència, que és la qui otorga els èxits i els fracassos segons la mida de les nostres virtuts o de les nostres febleses.

Cal només, doncs, per això com per a totes les empreses, que tots tinguem el zel necessari, tenint present que el qui en aquests moments difícils no sent aquest zel que l'arbori no podrà pas dir-se amb propietat fill dilecte de l'Església i corre el perill de trobar-se a un dit de sortir-ne, espiritualment almenys.

I tu, lector, que has vingut del camp amb el cos reforçat pels aires de la mar o de la muntanya ¿no trobaràs forces en el teu esperit per a obtenir l'empenta necessària que et porti a convertir-te en un apòstol de totes aquestes activitats santes i urgents en el dia d'avui? Fes propòsits renovadors i tot anirà com desitgem tots plegats i com necessita la causa santa que defensem i que posem per damunt de tota altra causa.

SI VOLEU FER-VOS EXAMINAR LA VISTA PER UN METGE OCULISTA ESPECIALITZAT, EN LA MILLOR INSTAL·LACIO D'EUROPA, ACUDIU A L'INSTITUT MEDIC OCULISTA COTTET

AV. PORTAL DE L'ÀNGEL, 40 - BARCELONA

L'Homenatge al P. Gabriel Palau, S. J.

(Continuació)

La documentació que les facilitó la A. S. P. fou tan valiosa i contundent que se veí reproduïda per quasi tota la premsa catòlica del món.

El èxit d'aquest primer ensay de col·laboració internacional entre oficines centrals de institucions catòliques, fou tan lisonjer i provechós, que suggerí al P. Palau la feliç iniciativa de proposar un pla de mutualitat social entre tals institucions.

Aquest pla se reduïa a acceptar un mínim d'organització, lo més flexible possible, per constituir una federació permanent de mutus serveis socials entre els grans organismes catòlics del món; principalment els que estaven organitzats a la manera del *Volksverein* d'Alemania.

Proposat el pla i la forma simplicíssima d'organització de tal Mutualitat Internacional, foren acceptats per tots els directores de dites oficines centrals, quasi sin objecci ni excepció ninguna. Més aú: la immensa majoria de els organismes invitats a formar part de la nova Mutualitat, foren de parer, principalment els d'Alemania i Holanda, que la Sede central de la nova entitat fues la A. S. P. de Barcelona.

Tan oportuna com genial iniciativa, que d'existir ara prestaria immensos serveis a la causa catòlica i social de l'Església, no fou possible entons portar-la a cab per la invasió, quasi universal, de la subtil i perniciosa hereja de els "modernistes", que més tarde condenó i arrolló victoriosament el Papa Pío X.

Otro triufo del P. Palau fou el de haber obtenido — creemos que fou el único Jesuita que mereció tal distinció — las dos condecoraciones sociales que existían en España para premiar a los que más se distinguían por su labor en pro de la mutualidad, condecoraciones que otorgaba el Instituto Nacional de Previsión por delegación del Gobierno.

No menor triufo del P. Palau, y de otros compañeros suyos, fou el que obtuvieron en el Congreso Internacional Cooperativista. En esta Asamblea — a la que asistieron algunos distinguidos cooperativistas del extranjero — acordóse, sin duda con el propósito de impedir que a ciertas sesiones asistieran sacerdotes y católicos seculares bien conocidos por sus trabajos sociales, celebrar un acto importantísimo de dicho Congreso a media noche, en la famosa Cooperativa *La flor de Mayo*, sita en uno de los peligrosos suburbios de la capital de Barcelona. Pues bien, allá fou el P. Palau con otros sacerdotes y seculares. En la sesión de aquella noche, discutióse un tema harto escabroso, cual era el del derecho, de los obreros empleados en las Cooperativas a declararse en huelga. El P. Palau, en oposición a la Mesa Directiva, defendió con irrefutables razones tal derecho, si el mismo se concedía a los obreros empleados en otras industrias, lo cual produjo en la Asamblea estruendoso entusiasmo.

De otros triunfos, que sería largo enumerar, hablan la "Enciclopedia Universal Ilustrada", tomo 41, y entre las publicaciones periódicas el "Diario de Barcelona" en diferentes números, especialmente en el que corresponde al sábado 21 de octubre de 1916.

Dice la Enciclopedia Universal Ilustrada: "Sus publicaciones periódicas fueron: *Revista Social*, *El Social*, semanario popular; *Archivo Social*, *Hojas volantes*, *Ecos sociales*, para todos los socios, y *La Gerencia*, para los gerentes. Además, publicó: *Folleto de propaganda*, *Folleto rojo* y *Folleto blanco*, el *Almanaque de El Social*, desde 1911, y el primer *Anuario social de España* (1915-1916). En todas estas publicaciones se encuentran, algunos con su firma, anónimos los más o firmados con gran variedad de seudónimos, innumerables escritos de Palau, que han sido muchas veces reproducidos y aun plagiados."

Dice *Diario de Barcelona*: "...una y otro (A. S. P. y el P. Palau) habían conseguido legítimos triunfos, que no pueden desconocer quienes recuerdan su provechosa intervención en multitud de obras sociales, entre las que descuellan la memorable Semana Social celebrada en Barcelona; su profusa actuación en la prensa y en la tribuna; su rápido engrandecimiento; que en pocos años le permitió instalarse en casa propia; su portentosa organización, admirada por propios y extraños; las múltiples felicitaciones y bendiciones recibidas de los prelados y especialmente del Cardenal Arzobispo de Toledo, Jefe supremo de las organizaciones católico-sociales de España, y su último triunfante esfuerzo revelado con la publicación del *Anuario Social* más completo que ha salido a la luz en lengua española."

Y vamos ahora a ocuparnos del lamentable asunto de la disolución de la Acción Social Popular, de la cual al principio de este capítulo prometimos decir algo, cuanto fuera menester para dejar esclarecido un punto que a no pocos ha parecido obscuro, cuando no incomprensible.

Ciertamente, ¿cómo había de esperarse la disolución de la A. S. P. cuando todo, al parecer, le prometía nuevos triunfos, no ya sólo en Cataluña sino en España entera?

¿Quién había de creer que a los diez años de fundada una obra de tanta magnitud e importancia, que contaba nada menos que con seis publicaciones periódicas y con más de 25.000 socios, se vería abandonada por su propio fundador para que los insignes católicos que constituían el supremo Directorio acordaran la disolución de la misma o su reducción a una institución insignificante de carácter local?

Los que no comprendían las dificultades de todo género con que habían de luchar en una ciudad como Barcelona los Sindicatos Católicos, no se explicaban cómo tales organizaciones no obtenían mayores triunfos, en forma más ostensible y resonante, contando, como contaban — tal era su equivocado parecer, — con todo el auge y prestigio de la Acción Social Popular, de la que según ellos dependían tales sindicatos. Esos mismos opositores de la A. S. P. tampoco comprendían que la táctica sindical más oportuna en una ciudad como Barcelona, era hacer mucho y hablar poco, si no se quería que el sindicalismo revolucionario con un *boycott* general acabara de una vez con toda la sindicación católico-obrera, como luego sucedió con los llamados sindicatos libres.

(Continuará)

Moviment catòlic

Els "*Cursos de Verano de Santander*" i de "*San Sebastián*". — Enguany, com en els anys anteriors s'han donat amb el major èxit els cursos d'estiu de Santander i de San Sebastián. La concurrència d'alumnes en un i en l'altre indret ha estat nombrosa i el personal docent ha estat escollidíssim. L'Acció Catòlica sota la direcció de D. Àngel Herrera ha comprès d'una manera perfecta que el que calia a la clerecia espanyola i als catòlics espanyols era formació. Per altra banda aquests Cursos han demostrat que la Ciència és viva allà on viu la Fe. Una Ciència voltada del mite d'una fingida austeritat i d'una exactitud pretenciosa sense el calor d'esperit no passa d'un joc malabar. Allà on no hi ha esperit de Déu no hi ha tampoc el do de la saviesa, ni el do de la Ciència.

És interessant de constatar que els "*Cursos de Verano de Santander*" i els de "*San Sebastián*", igual que els nostres de Ripoll ja s'han guanyat un prestigi en el món internacional de la Ciència molt superior al renom de la universitat d'estiu de la Madalena. La premsa francesa i la premsa alemanya dedicada als problemes d'ensenyança parla amb elogi d'aquests tres nuclis de cultura catòlica que estan destinats a exercir una gran influència sobre el món de la Cultura tradicionalment espanyola.

Nova organització de l'Acció Catòlica de la diòcesi de Barcelona. — El "*Boletín Oficial del Obisado de Barcelona*" del 15 del passat juliol va dedicar íntegrament a establir les normes de la nova organització de l'Acció Catòlica diocesana. Aquestes normes no poden ésser ni més ben pensades ni més oportunes. La diòcesi de Barcelona ha vingut a ésser en els darrers temps la capital de l'Espanya oriental on estan en continuada pugna l'esperit del bé i l'esperit del mal. És a Barcelona on radiquen editorials infames que propaguen les doctrines més dissolvents, encobertes sovint amb una bandera patriòtica i és l'indret on la pornografia i la contractació de blanques tenen els centres d'operacions, on els maçons reben les ordres dels elements que confeccionen les lleis laiques que radiquen a Ginebra i a París; és Barcelona la ciutat d'Espanya on el laïcisme té els campions més decidits i on hi ha més llops vestits amb pell d'ovella.

D'altra banda és Barcelona la ciutat de la caritat: la ciutat d'Europa on viuen i actuen més famílies religioses, aquesta part escollida del Cos místic de Jesucrist que prega i que ofereix expiacions constants perquè no baixi foc del cel que devori aquesta nostra ciutat pecadora, com en altre temps les ciutats de la Pentàpolis.

No hi ha cap dubte que els catòlics d'acció de la diòcesi de Barcelona, que són una minoria que viu plena de perills i envoltada per un món paganitzat tindran una major força i la seva acció serà més eficaç si actuen units sota les directives de la Jerarquia. I a aconseguir aquesta unió va dirigida aquesta nova organització, per cert molt ben pensada i perfectament estructurada.

Hi ha qui creu que l'Acció catòlica és purament organització. Els catòlics alemanys, per exemple, estaven excessivament organitzats i amb tot no tenien Acció catòlica. Com observa agudament el nostre

Prelat en el preàmbul que precedeix les normes de l'organització, l'Acció catòlica és un apostolat i un apostolat dels seglars organitzat sota les directives de la Jerarquia. Per a l'Acció Catòlica no tenen interès les organitzacions dels caires més diversos sinó la formació d'apòstols que visquin i facin viure la vida catòlica.

Algunes vegades hem pensat si Pius XI en organitzar l'Acció Catòlica va prendre patró de les activitats dels catòlics suïssos, sobretot de Zurich on, abans d'ésser Papa anava durant les vacances de cada any. Aquí els catòlics estaven enquadrats en quatre congregacions o associacions: homes, mares de família, joves i noies. Cada una d'aquestes agrupacions un diumenge del mes tenia comunicació general i a la tarda o al vespre una conferència de formació. I els membres d'aquestes congregacions eren els que cercaven l'ovella esgarriada i els que donaven escalf a la vida religiosa de la parròquia. Aquesta activitat catòlica, que vivien fa vint-i-cinc anys a la metròpolis suïssa i que ha convertit aquella ciutat en un dels centres de vida catòlica més interessants del món, és la que el Papa Pius XI vol que sigui organitzada arreu del món i la que el nostre prelat instaura a la diòcesi de Barcelona.

En el citat preàmbul el Doctor Irurita ens parla de les obres auxiliars de l'Acció Catòlica com són les congregacions; de l'Acció Catòlica i la política; cal pensar solament els perills que comporta identificar les reevindicacions catòliques amb un partit polític. Però cal tenir també en compte que és missió urgentíssima en l'Acció Catòlica el formar i l'illustrar el poble. Escruixeix veure gent que va a missa els diumenges i que duu diaris d'esquerra a la butxaca o saber de senyores que en eleccions passades en venir de missa o de combregar anaven a votar una candidatura esquerrana. Urgeix que elements directius d'organitzacions d'Acció Catòlica s'apropin al poble i li expliquin què és la família, què és el municipi, la regió; què són els partits polítics; quina és la Història del nostre país falsejada moltes vegades per un morbosisme romàntic; quins són els nostres homes representatius. Aquesta missió cultural de l'Acció Catòlica urgeix tant com la mateixa missió de l'escola catòlica i la formació religiosa dels infants que ha de venir de la llar.

En l'organització diocesana de l'Acció Catòlica s'estableixen les quatre branques com pertot arreu: homes, dones, joves, senyorettes; es fixa com quedarà constituïda la Junta diocesana i la junta de cada grup o branca, reservant-se el senyor bisbe els nomenaments com és natural.

S'estableix un secretariat diocesà per articular les diferents activitats de l'Acció Catòlica i també de les organitzacions de caràcter econòmic-social a les quals es recomana l'estudi i formació d'un programa segons les doctrines socials de l'Església; formació de propagandistes; formació cristiana; millorament material i moral dels obrers, etc. També el document episcopal parla de les organitzacions que han d'ésser adherides o auxiliars de les quatre unions, de les juntes parroquials i dels consiliaris. Es parla de l'organització de l'Acció Catòlica masculina; s'especifica fins al darrer detall l'organització de la jo-

ventut i, com que les organitzacions femenines d'Acció Catòlica, encara que sembli una paradoxa, no portaran conflictes, amb unes curtes bases es resum tot el que fa referència a llur funcionament.

Naturalment, l'èxit de l'Acció Catòlica a la diòcesi de Barcelona no depèn solament d'aquesta organització tan ben pensada del prelat; depèn en gran manera de l'esperit dels sacerdots i dels seglars que l'han de viure i fer viure. La renovació de la vida catòlica d'Espanya és obra d'uns pocs escollits; d'un nucli de propagandistes, homes d'exercicis i d'oració que han sabut infondre l'esperit de Déu en la vida religiosa, social i política d'Espanya. Dotze apòstols van renovar la faç de la terra; pocs homes d'Acció Catòlica poden remoure i renovar la diòcesi de Barcelona. Més d'una vegada hem fet l'experiència de l'eficàcia d'una idea en el camp de la Ciència o en el camp social la qual en poc temps renova una concepció del món. Ésser home d'Acció Catòlica no consisteix a viure enquadrat en una organització, sigui la que es vulgui; l'home d'Acció Catòlica viu la complexitat de la idea catòlica i la fa viure als altres.

Paraules del Papa. — El Cardenal Pacelli ha escrit darrerament al bisbe d'Olmütz president de la conferència episcopal txeca, una carta en la qual es diu que "Jesucrist és l'única salvació per a l'individu i per a la societat". Aquesta carta, referint-se al congrés catòlic de Praga, diu que ha estat un gran consol per al Papa en la terrible inseguretat dels temps actuals. En els moments de desgavell universal encara hi ha molts governants que si reconeixen la necessitat d'establir una renovació en la vida política i social dels pobles, creuen que la societat civil es basta i que poden prescindir de les institucions cristianes i caminen per les vies del paganisme. Es refusa la senyoria del redemptor i es vol esborrar dels pobles tot deix de la religió cristiana. Així com la salvació de l'individu únicament pot obtenir-se per l'obediència i la subjecció a la Majestat i poder de Déu, així també els eterns desigis de Déu reclamen que la salvació de l'humà llinatge estigui fonamentada en Déu. Els estats que abandonen a Déu s'atreuen la ruïna i la desgràcia que el Redemptor havia allunyat d'ells amb el seu amor, després d'haver perdut la felicitat que comporta la vida cristiana.

Alemanya. — Els romiatges. — Els romiatges tenen la virtut de remoure l'esperit religiós dels catòlics i de fer reviure la vida cristiana. Fa poques setmanes que Alfons Par en un magnífic article ponderava la necessitat de renovar els romiatges als santuaris nacionals. ¿Qui no llegeix amb emoció la història dels romiatges medievals a Montserrat? Un dels records més agradables de la infància és el dels romiatges que en família o col·lectivament fèiem cada primavera i cada tardor als santuaris de la Plana de Vich i del Lluçanès.

A Alemanya, durant els darrers anys, els romiatges de pregària i de penitència han pres un increment enorme. Al santuari d'Altötting, per exemple, han anat en romiatge durant el darrer any, mig milió de catòlics. En dues setmanes més de 70.000 peregrins han visitat l'església meravellosament decorada de Sant Apollinar de Remagen a la vora del Rin i no lluny de Coblència. A Bornhofen, també han anat enguany a les riberes del Rin 314 processons. La tomba de Sant Maties, l'apòstol que anà a Trèveris a predicar l'Evangeli, guardada en aquesta ciutat en

una abadia restaurada per benedictins, ha estat visitada, durant la primera meitat del 1935 per més de 50.000 peregrins.

Missa dominical a les sales d'espera de les estacions. — El Cardenal Faulhaber, arquebisbe de Múnic, va introduir, fa deu anys, la celebració d'una missa dominical a les sales d'espera de les estacions perquè els excursionistes que surten a la muntanya puguin complir el precepte dominical d'oïr missa. Aquesta pràctica iniciada a Múnic ha donat els millors resultats i s'ha propagat per moltes ciutats. El fet que assistissin més de 70.000 fidels a les 385 misses celebrades l'any 1934, prova l'encert tingut pel Cardenal Faulhaber en introduir aquest servei.

Estem segurs que, semblant pràctica introduïda, si fos possible, a les estacions de França, Nord i Sarrià de la nostra ciutat, donaria els millors resultats. Sovint es senten en els trens dominicals de Les Planes, persones que es demanen com ho faran per complir amb el precepte d'oïr missa.

Itàlia. — El congrés eucarístic nacional de Teramo. — S'ha celebrat amb el màxim esplendor el Congrés eucarístic nacional de Teramo. Ha anat precedit d'una missió predicada per set pares jesuïtes, per l'erecció d'una creu al Gran Lasso, per la celebració d'un gran pontifical pel legat del Papa, el Cardenal Fumasoni-Biondi, missa d'infants amb comunió general, reunió de sacerdots, conferències sobre l'Eucaristia sota els diferents aspectes, donades per sacerdots eminents, tals com "l'Eucaristia i l'art"; "l'Eucaristia i les catacombes"; "el sacrifici eucarístic en la Sagrada Escripura", etc.

El descans dominical. — A Itàlia, malgrat les ordenacions feixistes es treballava durant els diumenges. Les organitzacions catòliques de joventut havien emprès una activa campanya contra el treball dels diumenges en els comerços que obligaven la dependència, en molts indrets, a treballar fins a les dues. D'aquí en endavant en tot el regne d'Itàlia tots els comerços, excepció feta de les pastisseries i lleteries, han d'estar tancats tot el dia. Els barbers també han d'observar el descans dominical. Una comissió d'obrers de Roma ha visitat el Cardenal secretari d'Estat per agrair al Vaticà l'ajut que els ha concedit per obtenir el descans dominical absolut.

Anglaterra. — La política escolar dels catòlics anglesos. — És cosa sabuda que els catòlics anglesos s'han organitzat unes escoles confessionals meravelloses; ells han reclamat i obtingut escoles catòliques per als fills de pares catòlics i mestres catòlics per a les escoles catòliques pagats per l'estat; exigeixen la paritat amb les escoles d'altres confessions. Els catòlics anglesos, diu el periòdic anglicà "Church Times" saben allà on van i el que volen. Moltes contrades deuen a l'escola confessional únicament la seva puixança espiritual i la seva cultura.

Quan un considera el que és la universitat oficial espanyola, i les escoles dels altres graus fins a l'escola rural primària, un s'escriuix de veure que tants pares catòlics s'eduquin en escoles on es predica el comunisme, o en entitats on els nois i les noies estan barrejats sense cap vigilància. Els catòlics mai no ens donarem prou compte de la importància que té el crear i sostenir una cultura netament catòlica i la responsabilitat que pesa damunt nostre per haver fet de suport a una cultura neutra i laica.

Moviment Social

Oxford, centre del moviment catòlico-social d'Anglaterra. — El P. F. Cuenca, en "Razón y Fe", estudia en un interessant article publicat en el número d'agost d'enguany la importància que ha tingut la residència dels Jesuïtes d'Oxford amb la fundació del "Campion Hall", que fou el punt de partida d'un nou moviment social catòlic. Es va començar amb l'establiment del "Catholic Social Guild", que avui s'ha propagat per totes les diòcesis d'Anglaterra i de Wales. Aquesta organització que, d'ençà de la publicació de la "Quadragesimo anno" ha pres una nova empena, té per missió l'estudi i la difusió de les doctrines socials de l'Església i la formació de bons dirigents. Per iniciativa del P. Charles Plater, director d'aquesta organització, es van crear dues noves organitzacions permanents: l'escola social d'estiu d'Oxford que, enguany, ha funcionat per la setzena vegada, la missió de la qual és formar bons i experts dirigents del moviment obrer. No menys important és el "Catholic Workers College", obert en 1921, el qual, consentint-ho les autoritats, està en estreta relació amb la universitat d'Oxford. Estudiants de la universitat, obrers i obreres catòliques estudien durant dos cursos en aquest col·legi, després dels quals, si s'han aprofitat, reben un diploma. Durant el primer curs s'estudia principalment Ètica, Filosofia de les religions, Sociologia catòlica i Història. Les lliçons del segon curs van dedicades especialment a l'Economia política. Fins ara ja arriben a 50 els alumnes que han seguit amb èxit aquests cursos; dos d'ells han emprès la carrera sacerdotal; altres continuen els estudis a la universitat; els altres han retornat a llur treball i actuen d'una manera admirable en el moviment obrer o en els sindicats.

Una crisi industrial amenaça el Japó? — És cosa sabuda que les manufactures japoneses de tota classe han envaït els mercats de l'Àsia oriental i occidental, de l'Àfrica, d'Amèrica i de la mateixa Europa. I si es pregunta els japonesos us responen de la manera enigmàtica que els caracteritza que encara som nosaltres els que els fem la competència.

El Japó ha pres tota classe de represàlies contra d'aquells països que posen obstacles a l'entrada de les seves mercaderies. Aquest procediment del Japó, com nota la "Kölnische Volkszeitung", no és solament una pressió per a obtenir avantatges comercials. El Japó ha d'exportar de necessitat, perquè per raons de caràcter militar i en part per motius de política colonitzadora, ha creat una gran indústria, i ha d'anar necessàriament a la bancarrota si no troba mercats on col·locar els productes d'aquesta indústria. Del 1930 al 1934 l'explotació industrial i la de mines ha augmentat en un 45 per cent; les indústries tèxtils de cotó han augmentat en aquest període un 68 per cent; les de seda artificial un 200 per cent; les d'acer el 100 per cent;

les de maquinària gairebé el 100 per cent; les del sulfat el 220 per cent; etc., etc. Més gros que l'augment de la producció és l'augment de la capacitat de producció. S'han destinat quantitats fabuloses per a la construcció de fàbriques procedents dels capitals nacionals. Cal només saber que, per exemple l'any 1932, el valor de les indústries del Japó pujava a cinc mil milions de yens. Cal observar que el valor adquisitiu del yen varia i que no té una paritat amb les monedes europees. Cal advertir que la suma fabulosa citada comprèn solament una petita part de les noves construccions industrials; la gran part ha estat desenvolupada pels mateixos industrials.

També va augmentar extraordinàriament la capacitat productiva de les indústries petites i modestes amb l'adquisició de la maquinària de les grans fàbriques que la renovaven, però que encara era bona. Aquesta expansió extraordinària de la indústria ha estat condicionada per les circumstàncies. Cada any entren a l'edat apta per al treball i reclamen treball de 400.000 a 500.000 joves i fins ara els obrers empleats a les fàbriques eren solament una quinta part. Solament la indústria, fins a cert punt, pot absorbir aquestes grans masses de població. L'agricultura i les indústries domèstiques són insuficients; els parats són cada dia més nombrosos.

Tota vegada que el mercat interior japonès és insuficient a absorbir la producció industrial, l'expansió de la indústria japonesa s'ha de dur a terme a costes de la capacitat adquisitiva del poble japonès; el Japó ha de realitzar una política d'exportació. Tampoc té capacitat adquisitiva suficient el Mandchukuo perquè la seva agricultura està a la misèria. Per això s'explica que el Japó s'esforci per tots cantons perquè la Xina passi a ésser el país on vagin a parar els productes industrials japonesos.

Les lliçons dels doctors J. Gaya i J. Blanch als Cursos de Vacances de Ripoll. — Ha estat un encert la introducció en els Cursos de Vacances de Ripoll d'unes lliçons de Sociologia Catòlica donades pel senyor J. Blanch i d'unes lliçons d'Economia política explicades amb una màxima claredat pel senyor J. Gaya dels dies 12 al 17 d'agost. Cada vespre a les aules magnífiques de la Mútua de Sant Hou es congregaven una cinquantena d'alumnes que seguien amb el màxim interès les explicacions sobre la constitució de la societat, sobre els orígens del capital i del treball, sobre la teoria del valor, sobre la moneda, sobre la legislació del treball, sobre les organitzacions corporatives, harmonia d'estaments, etc. La doctrina social de l'Església exposada amb una gran diafanitat captivà aquell jovent i estem segurs que, durant l'hivern, com el blat sembrat, es convertirà en idees noves en el cap d'aquell jovent, per germinar després i fructificar amb abundància. Confiam que els Cursos de l'any que ve més ampliats donaran ampla cabuda a les disciplines filosòfiques, teològiques i socials, i quedaran convertits en uns Cursos model·lics d'Acció Catòlica, d'Acció Social Catòlica i Cultura pirenenca.

OSTRAINA

Laboratori: **Casa Santiveri, S. A.**

El millor reconstituent orgànic. Preparat amb la part calça de l'ostra. **RIC EN FOSFATS.** Especial per als vells i nens i molt eficaç en la neurastenia cerebral, anèmia, tuberculosi i malalties dels ossos.

Call, 22 - Balmes, 5 - Trafalgar, 7 - Mallorca, 247

Moviment cultural

Humanisme cristià. — Hi ha algún pseudo-analfabet del nostre país que creu que l'Humanisme és un sinònim de Paganisme; exalça els clàssics llatins i grecs com a fonts úniques per a la formació del tremp i caràcter de l'individu i cerca amb la propagació d'una cultura clàssica de valor relatiu atacar el Cristianisme, doctrina per ell decadent i barroca.

Darrerament la revista italiana "Civiltà Cattolica" ha publicat un interessant article sobre les essències de l'Humanisme cristià.

L'humanisme que no és cristià està aferrat en el culte de l'individu i en la divinització de l'home o de la humanitat. Solament el Cristianisme està en condicions de valorar de la deguda manera el vertader Humanisme el programa del qual estableix admirablement Sant Pau quan escriu: "Tot és vostre; vosaltres, emperò, sou de Jesucrist i Jesucrist és de Déu." L'Humanisme cristià és una ideologia catòlica, una síntesi del món ideal i del món real; de la matèria i de l'esperit; síntesi que no separa, però que tampoc barreja, sinó que vibra en una harmonia acompanyada. Així com el Cristianisme en el decurs dels segles s'ha assimilat i incorporat els valors creats pel món antic i d'això s'han aprofitat tots els pobles conservant la seva personalitat i la seva història, així també l'Humanisme cristià ha saludat l'Humanisme grec i romà amb la major consideració.

Segons el P. Charmot, l'Humanisme cristià no és l'Humanisme greco-llatí enriquit amb nous elements vinguts del Cristianisme, sinó que és el Cristianisme enriquit amb elements provinents de la cultura clàssica greco-llatina. No tots els pobles s'han d'haver incorporat els elements clàssics greco-llatins, perquè el Cristianisme en virtut de la seva catolicitat pot adaptar-se d'altres cultures tot allò que tenen en comú amb l'Humanisme.

L'Humanisme cristià no és l'Humanisme greco-romà cristianitzat, inseparable de la Literatura clàssica... "ve a ésser una espècie d'ànima immortal que ha de donar vida a tota la cultura humana".

La Filosofia catòlica a Polònia. — En la revista mensual polaca "Prad" dona compte el filòsof Josep Pastuszka de l'estat actual de la Filosofia catòlica a Polònia. Diu aquest pensador que les modes filosòfiques no duren més d'un quart de segle; hi ha, emperò, una excepció, és la *Philosophia perennis* que sempre manté l'actualitat i que ha adquirit gran preponderància en els darrers 50 anys. Polònia s'esforça avui de recobrar allò que altres pobles d'Occident han reconquistat de temps enrera. L'any 1918 es va crear la universitat de Dublín on amb preferència és ensenyada la Filosofia escolàstica i hi ha una sèrie de pensadors adscrits a aquesta filosofia a Lemberg, a Varsòvia, a Cracòvia, a Lublín, a Vilna, etc. Polònia no té encara una revista dedicada exclusivament a la Filosofia, però la bibliografia dels filòsofs neoescolàstics polacs, apareguda en revistes professionals, és abundosa.

La Filosofia catòlica fins avui queda adscrita a la Teologia catòlica i la ciència oficial polaca "ignora", encara avui, l'existència d'una Filosofia escolàstica i cap filòsof catòlic no ha estat cridat a ensenyar en una facultat de Filosofia d'una universitat de l'Estat.

Arreu d'Europa la "Intelligència" té els mateixos procediments i la mateixa "tolerància" per als homes catòlics de Ciència.

Unes paraules de l'excellentíssim S. Waitz, arquebisbe de Salzburg. — Àustria, que és un país netament catòlic, amb una constitució que comença invocant el nom de Déu, redactada segons l'esperit de l'encíclica "Quadragesimo anno", té les universitats de Viena, Innsbruck i Graz i amb tot els dirigents catòlics de la política i de la vida espiritual del país, judiquen urgent la creació d'una universitat catòlica a Salzburg.

Bella preparació per la futura universitat catòlica austríaca són les setmanes universitàries de Salzburg que es celebren cada estiu i a les quals participen els dirigents del pensament catòlic de tot Europa i Amèrica. En la inauguració de les setmanes d'enguany, tinguda el 6 d'agost, l'arquebisbe de Salzburg, el doctor S. Waitz, digué unes paraules que, per la seva importància, volem transcriure a continuació: "Les Setmanes universitàries es troben sota uns especials auspicis. El Papa Pius XI ha canonitzat els dos màrtirs d'Anglaterra, doctors J. Fisher i Tomàs Morus. Els dos sants se'ns presenten com a representants de la universitat del seu temps. Les universitats de Cambridge i d'Oxford, continuadores de la tradició medieval, tenien en el seu temps un esplendor singular. Pertanyien a la formació universitària d'aquell temps la formació filosòfico-humanística, la teologia i l'ascètica. Aquí hi havia la vertadera "universitats litterarum" per la qual lluitem també nosaltres. Perquè la vida universitària necessita d'un ordre que ve de Déu. L'harmonia d'aquest ordre es pot establir solament si es concedeix primacia de les ciències a la Teologia. Cal després un vincle d'unió i aquest és la Filosofia cristiana. L'objectiu de tota la formació universitària ha d'ésser la glòria de Déu i la salut de la Humanitat. Durant els darrers temps la Ciència s'ha caracteritzat pel mot "lliure de tot prejudici". Amb això s'ha volgut assenyalar la total independència de la Ciència de la Religió. Aquesta independència total de la Ciència ha portat les investigacions històriques a desconèixer tot ordre sobrenatural en la història dels pobles; al grosser materialisme en les ciències naturals; al positivisme en la Jurisprudència, la qual despulla l'autoritat de l'estat de tot poder superior. La Filosofia acaba l'ésser una Ciència d'universitat per passar a ésser Història. El temps antic parlava de l'estat cristià; el temps actual parla de l'Església de l'estat. Davant d'aquests grans errors, apareix com una de les missions més importants del temps actual el de restaurar en la universitat l'ordenació del món segons la Ciència cristiana. Ningú, naturalment, no pot creure que això sigui obra d'uns anys, o d'uns mesos. D'acord amb això tothom creu que l'organització de la universitat d'avui ha d'ésser una altra. Precisa la primacia de la Cultura enfront de l'economia; cal la negació del principi de la força enfront del dret; precisa una Filosofia del dret; és necessari que la Història s'escrigui i s'ensenyi en sentit netament cristià; precisa una Ciència econòmico-social concebuda en un sentit netament catòlic. En els darrers temps s'ha dislocat la base de la universitat. Cal establir uns estudis obligatoris per totes les disciplines, els estudis filosòfics que capaciten per a copsar l'esperit d'altres temps. Els temps actuals necessita una gran creuada per a restablir l'ordre cristià en el món. És una necessitat apremiant per tal d'impedir que el món acabi d'enfonsar-se per sempre en el paganism.

Carnet setmanal

En vigílies d'esdeveniments polítics.

L'estiu es pot donar per liquidat i am ell la temporada de vacances que forçosament imposa a totes les activitats polítiques. El present estiu ha estat una temporada fructuosa, ja que la feina portada a cap, sobretot pel Ministre de Finances, és ben intensa i de les que deixen solc en la història interna d'un país.

Primerament, la preparació de les aplicacions de la llei dita de restriccions, amb conferències amb tots els titulars de Carteres sobre les reformes econòmiques a introduir al seu respectiu Departament; i en segon lloc, les dues conversions del Deute portades ja a cap amb un èxit ben falaguer, que representen molts milions d'economia pel país i, sobretot, un pas ben decisiu i ferm envers la nivellació pressupostària, base de moltes altres reformes econòmiques a Espanya són la tasca estiuenca més remarcable. Respecte a les reformes a introduir en el Pressupost en el sentit d'economies, ara haurem de saber fins a quin punt han estat portades a cap i quina transcendència tenen. És de creure que tots els Ministres hauran facilitat el sentit de la política ben orientada del senyor Chapaprieta, ja que aquest ha anat declarant continuament la seva satisfacció pel resultat de les converses que amb tots els altres governants ha anat sostenint en tota la temporada estiuenca.

Estem, doncs, en vigílies d'esdeveniments polítics, esdeveniments que hauran de tenir com a base la reducció d'uns Departaments ministerials, ço que volrà dir també la reducció de Ministres i, per tant, la reforma a l'eliminació d'un titular de Cartera corresponent a cada partit polític o bé s'anirà, amb motiu i ocasió de la reforma, a l'ampliació de la base del Ministeri afegint-hi alguns elements que hi ha qui circumscriu a dos partits de to conservador dels que avui no formen part del Govern? Ningú no pot saber-ho a hores d'ara, encara que nosaltres som dels qui creiem que la reforma no serà pas d'ampla base sinó més aviat limitada a la supressió de dues o tres Carteres amb els seus respectius titulars i, per consegüent, a la reforma del Ministeri a base dels mateixos elements que ara el constitueixen.

El contrari suposaria provocar una crisi seriosa i, tal vegada, anar a cercar unes ampliacions pels costats del partit del senyor Maura i de Lliga Catalana que, ara com ara, veiem bon xic difícils de portar a cap. No creiem tampoc que les circumstàncies hagin variat fins al punt d'haver d'aconsellar reformes d'aquesta transcendència, ja que tant pel nombre de diputats de majoria amb què compta el Govern com per determinades i lògiques exigències que plantejarien els dos partits esmentats per a col·laborar en el Govern (exigències avui potser un bon xic

difícils d'atendre i tenir en compte), no és de creure que calgui arribar a la reforma susdita. Però els fets ens hauran de dir ben aviat de què es tracta, ja que quasi oficialment s'ha anunciat que la reforma ha de tenir lloc abans d'anar el Govern a les Corts, i aquestes estan convocades per a data molt pròxima si no es canvien els plans fins ara sostinguts per part del propi Govern.

Entenem que és un encert la convocatòria de les sessions de Corts per al dia 24, ja que si el Govern porta feta la tasca d'aplicació de la llei de restriccions, i consegüentment del Pressupost preparat d'acord amb aquesta llei, per al 1936, seria inútil perdre ara un temps preciós que tal vegada hauria de trobar-se a faltar més tard, cap a darreries de l'any, quan el precepte constitucional respecte a la llei econòmica s'hagi de complir inexorablement.

A més, no podem oblidar que hi ha pendent de discussió i d'aprovació el projecte de llei electoral, projecte desitjat per tots els que creuen que la llei actual no pot regir en una nova convocatòria del cos electoral ja que, en realitat, no garanteix la veritable representació de la voluntat popular entesa en el sentit democràtic inorgànic en què l'admet avui la Constitució vigent. I seria cosa ben vista per tota l'opinió seriosa del país que aquell projecte, amb algunes modificacions, arribi a ésser llei el més aviat possible, preparant qualsevol canvi que pogués esdevenir en política, canvi que, si per ara no s'endevina, no és mai cosa impossible en una política tant de partit com la que ací es practica generalment. I no es perdrà res que aquella eventualitat pugui ésser presidida per una llei electoral que, dins el sistema vigent, representi un avenç de sinceritat i de garantia representativa per a tothom.

No haurem, doncs, de trigar molt a saber en què parará tot aquest enrenou que, fins ara, presenta el millor aspecte per a la nostra vida pública.

El traspàs d'Obres públiques. — La Generalitat va refent aquell conjunt d'atribucions que en mala hora va trencar la política esquerrana tristament dominant a Catalunya fins el 6 d'octubre del 1934. Poç a poc, tal com les circumstàncies permeten, la Comissió Mixta ha anat funcionant, i ja els seus acords arriben a tenir una efectivitat que a tots ens satisfà.

Últimament, coincidint amb el darrer viatge del Cap del Govern a Catalunya, ha aparegut a la Gaceta de Madrid el corresponent Decret traspasant a la Generalitat de Catalunya la partida corresponent al Pressupost d'Obres Públiques que, segons els entesos en aquestes coses, importa la màxima quantitat de trenta dos milions de pessetes, i que ve a constituir l'adopció de la fórmula màxima entre les tres que la Comissió Mixta de Traspassos posava a la consideració del Govern. Ja feia temps que es rumorejava en els centres polítics que el Govern acceptava aquesta fórmula màxima, i realment el rumor ha es-

VALORS DE RENDA

Informació
(Sense compromís per al consultant)

Per escrit o personalment
De 9 a 11 matí i de 5 a 7 tarda

L. GOMIS

Corredor de Canvi i
Borsa-Fontanella, 15

tat confirmat pel text oficial. Això suposa una atribució, amb els corresponents mitjants econòmics, que torna a la mà del nostre govern autònom, i suposa una actitud de molta consideració del Govern de Madrid envers la nostra Generalitat.

Ara cal que lentament anem seguint la mateixa feina respecte a les altres atribucions fins al punt de deixar reconstituïda la Generalitat fins allí on facin possible les circumstàncies, sense arribar, però, a qüestions que, com la d'Ordre Públic, per ara no tornarem a veure separada de l'Estat.

L'autonomia es va reconstituïnt i, amb ella, allunyant-se les malastrugances que en un dia no massa llunyà ens portà el govern dissortat de l'esquerra que, en una hora fatal d'ara fa un any, va llençar pel balcó allò que durant anys i anys havia estat difícil d'adquirir. Les esquerres, que es diu que representen un sentit progressiu, no han fet més que destruir sempre a casa nostra. I les dretes cal que vagin constantment rectificants els errors de les esquerres, tot i ésser continuament atacades per les mateixes forces polítiques que han posat en perill de mort totes les nostres institucions. En aquest problema, no pot haver-hi ningú que no distingeixi una actuació de l'altra, si bé el partidisme i la passió privin moltes vegades de confessar públicament allò que està a la vista de tothom.

Davant la guerra.

Sortosament, nosaltres tenim ja el camí traçat, el mateix que durant la gran guerra ens portà a salvació; la neutralitat. I sortosament també no sembla massa difícil de seguir aquest camí ja que l'opinió pública s'ha convençut des del primer moment que cap resultat favorable no hauríem d'obtenir nosaltres d'adoptar alguna posició distinta en aquest assumpte. El que cal, doncs, és que la serenitat que conservem fins ara no es pertorbi demà i que cap dels països belligerants pugui dir-nos, amb raó, que la neutralitat ha estat desconeguda per Espanya. Única manera de sortir indemnes del conflicte; en el ben entès que aquesta posició neutral cal servir-la ara més que mai tenint en compte que la guerra pot llençar espurnes a les nostres costes i pot portar-nos alguna qüestió tenint per teatre el Mediterrani, lloc en què nosaltres tenim totes les posicions.

Neutralitat, doncs, i cura exquisida a sostenir-la,

ja que qualsevol altra posició ens podria portar a conflictes que ningú no vol al nostre país i que no haurien de produir-nos cap benefici. El Govern sostindrà la neutralitat però l'opinió, i sobretot la premsa, han d'ajudar unànimement els governants en aquesta pesada tasca de servir la posició indicada, única que ens escau en aquest moment.

JA SOU SUBSCRIPTORS

DE

Catalunya Social?

LENCERIA CASA MACIÀ

— VDA. DE MARCIÀ PRAI —

Fàbrica de Teixits a

LES FRANQUESES DEL VALLÈS

VENDA AL DETALL:

Ronda Universitat, 22
(tocant Plaça Catalunya)

Telèfon 11383
BARCELONA

BIOSER FORTIFICA

Miscel·lània Finke d'Història i de Cultura, Analecta Sacra Tarraconensis, 1935, 432 pàgines.

Poques publicacions han aparegut en el domini de la Cultura catalana que tinguin l'interès i la importància de la *Miscel·lània Finke*. A Catalunya estem acostumats que per exemple l'any 1920 aparegui el volum I d'una miscel·lània i que l'any 1935 encara no s'hagi publicat el volum II. En canvi l'activitat i exemplaritat de l'Editorial Balmes fan que amb una puntualitat gairebé matemàtica apareguin obres tan voluminoses com les *Obres de Balmes*, les *Obres del Doctor Torras i Bages* o una *Miscel·lània Finke*, apareguda el passat 13 de juny, dia del 80.^è aniversari del gran historiador i amic d'Espanya.

La personalitat de Finke és de tothom coneguda perquè sigui necessari posar-la de relleu. Home de Ciència que ha sabut reunir entorn seu un estol d'historiadors que han estudiat dos o tres temes centrals com el Concili de Constança, el Cisma d'Occident i Pere de Lluna o les Relacions internacionals i culturals del reis d'Aragó. I com un arquitecte de gran envergadura ha deixat elaborar per deixebles seus aspectes secundaris i laterals per tal de poder estructurar aquestes tres grans obres monumentals. La nostra gent no sap comprendre que per bastir una gran obra de conjunt precisi l'aportació d'una sèrie de treballs secundaris sobre una sèrie d'aspectes als quals no pot arribar el que inicia i prepara l'obra de conjunt; protesta inclús i s'indigna faltada de visualitat i d'una idea directriu; li falta l'esperit i li falta la preparació.

Finke amb la seva bibliografia abundosa i amb l'esperit que ha infós a les recerques dels seus deixebles ve a ésser una figura gegantesca que s'alça a l'Europa central, l'ombra de la qual arriba a Roma, a París, a Barcelona i a Madrid.

Cal notar com a fet curiós que es constata al volt d'aquesta gran figura que a l'escola de Finke, a Freiburg, s'han format els millors historiadors de l'Edat Mitjana d'Alemanya, d'Itàlia i de Castella. En canvi cap català, a pesar dels múltiples oferiments, va anar a aprendre metodologia històrica prop del gran mestre que s'ha guanyat un prestigi universal amb les seves recerques a l'Arxiu de la Corona d'Aragó.

Si es pot parlar d'indiferència d'una generació d'historiadors envers la gran figura de Finke, una altra generació, formada en sa majoria per clerecia jove de Catalunya, valora degudament la gran personalitat d'Enric Finke i publica la *Miscel·lània* que ressenyem, la primera miscel·lània de caràcter europeu apareguda a Catalunya.

Una indicació dels treballs continguts en ella posarà de relleu la seva importància. Sanchis Sivera, canonge de València que tan belles contribucions ha escrit sobre la història valenciana, art valencià i Sant Vicenç Ferrer, estudia els *Fratricelos catalano-aragoneses* (pàgs. 23-36), tema estudiat, anys enrera, pel P. Josep Maria Pou i Martí. El P. Bernardí Llorca, S. J., aporta dades sobre *La Inquisición española en Valencia* (37-62), complement de l'obra tan interessant que té publicada sobre la Inquisició. La

figura internacional d'Arnau de Vilanova és estudiada sota dos aspectes: el finíssim historiador de la Filosofia Joaquim Carreras Artau, *La Llibreria d'Arnau de Vilanova* (63-84) i *Nous documents per a la biografia d'Arnau de Vilanova* (85-128), pel P. Martí de Barcelona, O. M. C. El P. Miquel Batllori, S. J., hi publica unes *Relíquies manuscrites del Lullisme italià* (129-142). A. Grieria dona a conèixer unes interessants lletanies de difunts en *Pràctiques litúrgiques de rituals catalans* (143-158). J. Serra Vilaró en un article sobre *Un artista desconegut i la seva obra* (159-168) fa conèixer una lauda sepulcral de l'arquebisbe Heredia de Tarragona. El doctor E. Junyent en un treball exemplar *El cicle concepcionista de la Seu de Barcelona* (169-178) estudia el culte a la Immaculada sota l'aspecte teològic, literari i artístic. *Monestir de Framenors observants de Lleida* (179-202), pel P. Pere Sanahuja, O. F. M. *Uns capitols atorgats als mallorquins per Pere Conestable de Portugal "rei intrús" de Catalunya* (203-218), per J. Ernest Martínez Ferrando; *La música anglesa dels segles XIII-XIV als països hispànics* (219-234), per Higiní Anglès. *Adrià IV i els consellers de Barcelona*, per Dom Anselm Albarreda, O. S. B. (235-250). *Notes sobre legislació eclesiàstica provincial que integra la compilació canònica tarraconense del patriarca d'Alexandria* (251-272), per Ferran Valls i Taberner. *Miniatures i fragments litúrgics inèdits de l'arxiu capitular de Tarragona* (273-278), per Pere Batlle. *Manuscrits catalans de caràcter astronòmic a la Biblioteca Nacional de Madrid*, per J. Millàs Vallinerosa. *L'hospital de Santa Eulàlia del Camp* (291-306), per Lluís G. Feliu. *Butlles d'Alexandre III, inèdites* (307-322), per Francesc Miquel Rossell. *Dos documents sobre l'infant Frederic, fill de Martí de Sicília, i l'afer de la successió* (323-332), per Enric Bagué. *Galeries catalanes al servei de Benet XIII* (334-352), per Josep Rius. *Los últimos condes de Ribagorza* (371-394), per Josep M. Pou i Martí. *Pere el Cerimoniós i les obres públiques* (371-394), per Josep M. Madurell. *L'infant hospitaler* (395-412), per Enric Cubas. *Bernat Metge y su muerte* (413-418), per Xavier de Salas. *El rei Joan i l'arquebisbe Heredia* (419-426), per Josep Vives.

La indicació del contingut d'aquesta *Miscel·lània* és suficient per fer ressaltar el gran valor del seu contingut. A la vegada deixa entreveure les noves directives que pren la investigació històrica a la nostra terra. No hi ha dubte que la nova generació d'historiadors, especialment els formats a Roma entorn de la Biblioteca Vaticana i a l'Escola d'Arqueologia Cristiana, sota la direcció del Prelat Kirch, tan lligat amb la personalitat de Finke, assenyalen noves orientacions a la investigació històrica de la nostra terra i a la vegada plantegen i situen els problemes d'una manera molt diversa del que s'havia fet fins ara.

G.

**Aquest número ha passat
per la censura**

FOMENT DE PIETAT - Duran i Bas, 11 - Tel. 17605 - BARCELONA

L'OBRA CLÀSSICA DE LA PIETAT CATÒLICA

Introducció a la vida devota de Sant Francesc de Sales

Traducció catalana de Mn. ANTONI FERRER, Prev.

Aquest llibre immortal, cisell suauíssim i eficaç per esculturar en cada ànima que el llegeix piadosament la bella imatge sobrenatural de la santedat, és ja incorporat al catàleg de «Foment» mercè a la traducció, encertada en fidelitat i unció, que n'ha fet Mn. Antoni Ferrer, Prev. L'estil planer i refinat alhora que pren en aquesta traducció la nostra llengua catalana farà que els lectors catalans hi tinguin la doctrina completa i serena que dóna a Filotea el sant autor de l'obra tramesa amb la més pura i gustosa diafanitat. L'aigua de salut que eixamora les ànimes amb les idees i savis consells d'aquesta Introducció els farà l'efecte que és beguda a raig en la mateixa puresa de la font. No cal dir més per recomanar l'adquisició i lectura del llibre.

400 pàgs. de text. En rústega, 3 ptes. En tela, 4'50 ptes.

ALS MATEIXOS PREUS HI HA

Introducció a la vida devota de Sant Francesc de Sales per a la joventut

Especialment destinada al públic indicat en l'afegiment al títol.

REMARCABLE NOVETAT

Jesucrist, llum de l'ànima

MEDITACIONS PER A CADA DIA DE L'ANY

PER

Mn. ANTONI FERRER, Prev.

En premsa: **Volum I: Advent, Nadal, Septuagèsima**

Mai no seran sobers en el catàleg de les editorials catòliques com FOMENT DE PIETAT els bons llibres de meditació. L'estructura especial de cada esperit exigeix que la substància universal que nodreix i fa créixer les ànimes sigui pascuda en gran varietat de formes perquè tothom trobi la que li és més apropiada. Per això creiem que serà d'un gran profit l'aparició d'aquesta obra completa amb tres volums més que respectivament comprenen QUARESMA I PASQUA I EL TEMPS DE PENTECOSTÈS.

L'Assumpció de Maria en cos i ànima al cel

pel Dr. JOSEP RICART, Prev.

Carta de benedicció de l'Emm. Dr. Fr. Vidal i Barraquer, Cardenal-Arquebisbe de Tarragona

Pròleg de l'Excm. P. Salvi Huix i Miralpeix, C. O., Bisbe de Lleida

Qüestions prèvies sobre la mort de la Verge Maria. Arguments trets de la Sagrada Escripura i de la Tradició Apostòlica en favor de l'Assumpció de la Mare de Déu. La Tradició Patristica i Litúrgica. Arguments teològics. L'assumpció de Maria en les belles arts i en la devoció popular. Definibilitat d'aquest misteri i avantatges de la definició.

Un volum de 250 pàgines, en rústega 3'50 pessetes

• **AMB QUIN GUST
PREN UNA CULLERADA**

d'AIXAROP PUIG el que
sap que amb aquesta peti-
ta precaució evita un mal
major.

**AIXAROP
PUIG**

Indicadíssim per a bronquitis rebels, pul-
monies, tos i demés malalties de les vies
respiratòries. Indicat també per a nens.

Es ven a totes les bones Farmàcies
a Ptes. 5'00 el flascó.

Per a tractament exterior de BRON-
QUITIS, TOS i COSTIPATS dels nens i
dels grans, recomanem l'us de la

POMADA PUIG

composta a base de productes vegetals. Fàcil aplicació
i immillorables resultats. Demaneula a les Farmàcies.

Agència Andrés **Transports de Barcelona a València i viceversa**

Servei ràpid i diari a domicili

DOMICILIS:

Garantia en les comandes

BARCELONA: Carrer Ample, 24. Tel. 21505

VALÈNCIA: Santa Eulàlia, 10. Tel. 12866

ATENES A. G. — Escorial, 135-147. — Tel. 78372. — Barcelona

FRANQUEO
CONCERTADO

CATALUNYA SOCIAL
Carrer del Pi, 12, 1.ª
BARCELONA